

FELSŐ-ZEMPLÉN

TÁRSADALMI HETILAP.

MEGJELENIK MINDEN CSÜTÖRTÖKÖN.

SZERKESZTŐSÉG: Hova a lap szellemi részét illető minden közlemény intézendő: Török-utca 220 szám.	Kéziratok nem adatnak vissza. Bérmertelen levelek nem fogadtatnak el. — Nyílt-tér sorankint 20 kr. — Hirdetések jutányosan számíttatnak.	ELŐFIZETESI DÍJ: Egész évre 4 frt. Fél évre 2 frt. Negyed évre 1 frt. Egyes szám ára 10 kr.	KIADÓHIVATAL: Hova az előfizetések, hirdetések és nyilttörő díjak küldendők: Landesman B. könyvnyomdája.

Tisztelt olvasóinkhoz!

A „Felső-Zemplén“ 1898. évi január hó elsejével harmadik évfolyamába lép.

Ha e lap is követni akarná sok vidéki kollegája azon szokását, mely szerint így újév közeledtével előfizetési felhívásaikban nagy hangon kürtölik, hogy ők mit és mennyit tettek az általuk képviselt város vagy vidék érdekében, ugy bizonyára e lap is tudna bizonyos közérdekű dolgokra rámutatni, melyeknek létrehozásában egy esekélyke része szintén van.

Hogy e lap mit tett és hogy egyáltalán tett-e valamit a lefolyt idő alatt és hogy mennyire igyekezett a pártatlan igazságot minden egyes alkalommal megközelíteni, annak megítélését a t. Olvasókra bizzza.

Mi ugy véljük és ezt büszke önérettel merjük állítani, hogy a megkezdett utról soha, senkinek a kedvéért, egy pillanatra sem tértünk le: nem kerestük senkinek a kegyét, barátságát, hanem haladtunk kitűzött célunk felé. És épen azért, mert mindig az arany középuton igyekeztünk előre törni, éreztük és érezzük nehéz feladatunk teljesítése közben a tövises szurását. Ez azonban minket nem riaszt el egy pillanatra sem, azért hogy irányunktól eltérjünk és a jövőben is épen olyan kitartással és lankadatlanul ne dolgozzunk a közjó javára, mint a hogy kitartottunk és dolgoztunk eddig.

Meggyőződésünk az, hogy mindenkor jót eslekedtünk; még akkor is, ha emberi gyarlóságából esetleg tévedésbe estünk, mert előttünk mindig a nemes és tiszta cél lebegett.

A midőn tehát újból is köztudomásra hozzuk, hogy a „Felső-Zemplén“-t bevisszük a harmadik évfolyamba, kijelentjük, hogy főzélünk az lesz, hogy az olvasó közönség megelégedését kiérdemeljük.

Ha tehát lapunk helyes irányban halad és ha ezen iránynyal meg vannak elégedve a tisztelt olvasók, ugy bizton hisszük, hogy támogatásukat nem fogják tőlünk megvonni.

Igen tisztelt olvasóinknak megköszönve az eddigi bizalmat, bátrak vagyunk azt a jövőre nézve is kérni. Előlegezzék a bizalmat és mi arra fogunk törekedni, hogy bennünk ne esalatozzanak; tegyék lehetővé, hogy munkálkodásunkkal a jó és nemes cél felé haladhassunk

Gál Vilmos,

a „Felső-Zemplén“ felelős szerkesztője.

Előfizetési felhívás.

A „Felső-Zemplén“ harmadik évfolyamára ezennel előfizetést hirdetünk.

Előfizetési díj a régi: egész évre 4 frt, félévre 2 frt, negyedévre 1 frt.

Azon tisztelt olvasók, kik egyszerre fizetnek elő egész évre, egy naptárt kapnak ajándékkul.

Szíves támogatást kér

A „Felső-Zemplén“ kiadóhivatala

Landesman B.

Karácsony.

Kő vagy ércoszlop nem volna maradóbb emlékjele a szeretet nagy elvének, mint ez a minden évben visszatérő szelid ünnepnap, szent karácsony napja.

Dúljon vihar bár, földrengető vihar, pusztítson háboru tüze s szálljon a nemzetekre bármilyen súlyos megpróbáltatás: az esztendőnek ezt az egy napját arra szántuk, hogy letörüljünk egymás könnyeit, hogy be-kötözzük a talán saját kezünkkel ütött sebet s felolvadjunk a minden idők legmelengetőbb érzésében: az örök szeretetben.

Van, van nyomor, kietlen, pusztító . . . Van végtelen szenvedés, vannak csapások, melyek igaztalanul érnek ártatlanokat, s vannak bűnösök, a kik szennyes lelkükkel s felemelt fővel legelől járnak a hiúság vásárján . . . De mi ez, ha lelkünkbe száll a

szerelem melege!? Eltűnik minden keserű érzés szívünkéből s legnagyobb ellenségünk felé is nyílt szívvel kiáltjuk oda a békülést, az engesztelés szavait.

Béküljünk ki! Örvendezzünk egymás örömeinek s dicsérjük a mindenség nagy Alkotóját, aki teremtetett ilyen közérzésű napokat is, a melyen mint az áhitat száll az emberek szívébe az apostoli jóság, az imádságos szeretet.

. . . A krónikás, ime, megpendítette a hymuszok hangját s ha meg nem állitanák az események, hát tovább dalolna a szerezetről.

Bizony szebb és könnyebb téma az, mint a hétköznapok napszámos munkája, a közélet, a társadalom, az anyagi érdekek örökös száraz malma.

De hát ezen az ünnepen feledni akarjuk a keserveket s látni szeretnők a vigasztalóbb, fölemelőbb képeket, melyek biztatón vezetnek bennünket a jobb jövőre, a kibontakozás felé.

Ennek a magyar nemzetnek nincs is ám annyi oka a panasza, mint a mennyi-szer az alkalmat keressük rá. Nézzünk csak körül a nemzet előtt. Nem látunk-e lázas munkától duzzadó új nemzedéket, mely tesz-vesz, küzd és alkot, s nem látjuk-e, hogy a mit alkotunk, azon mindenen rajta van nemzeti jellegünk, magyar lelkesedésünk, tudásunk és munkabírásunk pecsétje.

Csak pillantunk vissza három évtizeddel. . . Vagy ne is pillantsunk, mert kár az öregek hangulatát a mult szomorúságaival is zavarni. Az öregek csodát láttak elvonulni maguk előtt s emberi gondolatukkal nem is képesek követni a haladásnak azt a rohamos elvonulását, melyet magyar földön egy emberöltő alatt megtapasztaltak.

Ez a rohamosság még a fiatal Magyarországnak előtt is merésznek tűnik föl s az a

gyéből száraz ágat ment gyűjteni az erdőbe elfagytak a lábai. De — ha széken ülve is — még mindig megtudta a kisebb harangot bezenni, s így az anyjuk, aki vakon sinylődik és betegien évek óta, nem látott nagy szükségét. . . A gazdagok nem sejtik, hogy milyen kevéssel éri be az ember, mikor nincsen több.

De elkövetkeztek a rozsz napok.

A szegény iskolamestert gutaütéssel látogatta meg az Isten. Ezentul egyik karját nem bírta. Félkézre pedig még a kis harang is igen nehéz volt. Megpróbálta kétszer, háromszor; de nem sikerült.

A kis csupor üresen maradt.

Egyszer a szomszéd bérese szekeret kent, s mikor a tengely jól átzirosodott, eldobta a megmaradt hájat. Az öreg iskolamester átszóllott a palánkon:

„Add nekem!”

Csak nem akar rántást keverni vele! — röhgött hetykén a béres és átdobta a hulladékot.

„Az is meglehet . . . megpróbálom . . . talán csak föl tudok mászni . . .” motyogott magában az öreg.

Azután neki indult a toronynak. Fáradtságos, hosszú és kétes ut volt az, a meredek és sötét lépcsőkön. Végre feljutott. A haranglábbhoz vándorogott; megkente a harang tengelyét és perselyét, s lihegve és reménykedve csoszogott befelé.

Most már tán könnyebben jár.

Jött a vecsernye ideje. Az öreg oda czam-

TÁRCZA.

A lány.

A lány, a lány
Mindig talány.

Csupa fuvfang a feje.

Sokszor, midőn bizrást hiszed,
Szerelmedért ad hű szívet:

Akkor sujt rád vesszeje! —

De ha előbb megfeje.

A lány, a lány
Mindig talány.

Megfejtteni rémnehéz.

Sokszor, midőn sirva láttad,
— Alig vitted el irhátat:

A másikkra cigan néz

S pózol, mintha vón, színész.

A lány, a lány
Mindig talány.

Akármin is tekint rád.

Sokszor, midőn csókját kéred,
Még az ajkát nem is éred:

Nagy mérgesen odavág,

Ahol éri a pofád.

A lány, a lány
Mindig talány.

Titkát anyja se tudja.

Sokszor, midőn szentnek véled,
Gyönyörűen megcsal téged.

Máshoz viszi átutja,

S a kutya se ugatja!

A lány, a lány
Mindig talány.

Küsmerni nem lehet.

Sokszor, midőn azt gondolod

Szép angyallal vagyon dolgoz:

Más reá a felelet.

Festett bábu van veled!

A lány, a lány
Mindig talány.

Bár már régi kedvesed.

Mert, a midőn azt gondolod

Ifju hölgygyel van a dolgod —

— Balga gyerek ne feleld:

Vén satra a kedvesed!

Csurgovich György.

Vigasztalás.*

Irta: Bartha Miklós.

Ötvenkétévi szolgálat után nyugdíj kapott az iskolamester; egy negyedrészt az új tanító fizetéséből, a kinek száz véka csős tengerit és hatvan kereszt szemetet adott a hívők serege.

A tavalyi nagy télen, midőn az uraság he-
* Mutatvány Bartha Miklósnak a „Magyarország“ kiadásában megjelenő „Hangulatok“ című művéből.

nemzedék, mely most vette kezébe a munkát, az építést, az alkotást; erősen érzi, hogy még nem a tetőzeten dolgozik, hanem a falak szilárdításán; de azt is érzi, hogy ezek a falak már viharokkal dacolnak, s föld-rengéstől se nagyon mozdulnának meg.

Ez a bizonyosság a szilárd munkának jöleső tudata.

Magyarország, hála Istennek, meg van! Erőben, jólétben gyarapodva, tekintélyben olyan magasra növe, a milyen félezer év óta, — nemzeti királyaink dicső ideje óta, — nem volt. Európa népei bennünk látják a világ békéjét őrző nagy népszövetség támaszát — igenis, bennünk magyarokban, s nem az önmagával meghasonlott Ausztria egymással verekedő népeiben. Ezt halljuk évek óta hangsúlyoztatni a nagy nemzetek sajtójában, és hatalmas államfők ajkairól is.

Belső konszolidációnk nagy munkája is sokkal előre haladottabb stádiumban van, mint képzeljük; s bár itt elbizakodásra nincs ok, — azt egész őszintén konstatálhatjuk, hogy még egy hasonló békés időszak, mint a mit eddig élveztünk, — erőssé, hatalmassá fogja tenni a magyar nemzetet közgazdasági-lag is. A várt föllendülés itt csak most fog bekövetkezni.

És azért még sincs politikai béke a szeretet ünnepén sem. Épp most folyik a törvényhozásban áldatlan vitatkozás legégetőbb kérdéseink fölött. A kik ezt a vitát provokálják, kitűnő hazafiak, azt elismerjük, tiszta önzetlenség vezeti őket most is, mint mindig; mégis, úgy rémlik nekünk, hogy most az egyszer nem alkalmas időben láttak hozzá igazai hangoztatásához, s úgy rémlik, hogy a nemzet nem kíséri rokonszenvvel vállalkozásukat, mely végetekig menő harc-zet hírdet, a mikor a béke, a szeretet ün-nepe derül a nemzetre. . . .

. . . . Béküljünk ki! Örvendezzünk egy-más örömeinek s dicséjűk a mindenség nagy Alkotóját, a ki teremtett olyan napokat is, a melyen az emberek szívébe száll az apos-toli jószág, az imádságos szeretet!

Van-e szükség a második gyógy-szertárra?

— Két levél a szerkesztőhöz. —

Ma már köztudomású, hogy *Duka Ti-vadar* okleveles gyógyszerész azon fárado-zik, hogy megkapja az engedélyt a városunk-ban felállítandó második gyógyszerhárra. Ebben az ügyben két levelet is kaptunk e- héten: egyiket egy tekintélyes helybeli városi

mogott a csüngő kötélhez. Előbb imádkozott. Az-után eldudolta a XC-ik zsoltárt: „Te benned bi-zunk eleitől fogva.“ . . . Ekkor megfogta a kötelet. Keze reszkett. Egy jóasszony tegnap még hozott egy tányér aludt-tejet a szegény any-juknak, de még ma semmit sem evett. Ha legalább burgonya volna és tűz, a mi mellett meg lehessen főzni.

Megint imádkozik. Az imádság erőt ad.

Ekkor meghuzta a harang kötelét s aztán visszabocsátotta. Megint meghuzta, megint vissza-bocsátja. . . . Most pedig hallgatózik. Szól-e a harang? Két nyomorult élet függ ettől a hangtól.

Azonban csend van mindenfelé. A templom szörnyű csendje, mikor az Isten nem ad választ a könyörgőnek. Rémesebb ez a sir csendjénél.

A kínos próbát ismétli. Kétségbeesve rángatja a harang kötelét. Megint csak az a rémes csend. A füléhez kap, talán megsiketült? Reménykedve néz föl a torony ablakába. Hátha mozog, hátha szól a harang s ő csak megsiketült. De a kis harang nem mozdult.

Tántorogva indul haza a boldogtalan ember. Otthon így szól hozzá a vak asszony: „Hoztál egy kis tejet, édes öregem?“

A vén iskolamester úgy érezte, mintha szive dobogása megakarna állni. Nehezebb esett ez a pár szó:

„A harangozó tehene elrugott. . . . De azért ne busulj!“

Vigasztalásul még hozzá tette: „Hiszen mind-nyáján meghalunk.“

képviselőtől, a másikat pedig magától a ké-relmezőtől. Annélkül, hogy ezen fontos és valóban közérdekű ügyben ez idő szerint bármely irányban véleményt nyilvánítanánk, közöljük a leveleket azon kijelentésünk kap-csán, hogy nézetünket az esetleg más oldal-ról jövő és más színben feltüntető vélemé-ny-nyilvánítás közlése után tesszük meg.

Igen tisztelt szerkesztő ur!

Minden habozás nélkül fogtam e levelem megírásához, mert tudom, hogy ha olyan dolgokról ír valaki a „Felső-Zemplén“-be, melyek a köz-ügyekre vonatkoznak, terét ön készséggel becsátja rendelkezésre. És így is kell ennek lenni, mert csak akkor szolgálja igaz módon egy lap közön-sége érdekét, ha, amikor kényes dolgok kerülnek szőnyegre, nem zárja el annak terét a pro és kontra módon nyilvánuló vélemények elől, hanem teljesen szabad kezét enged a vitatkozóknak.

Ilyen közérdekű és fontos kérdésnek tartom én az új, illetve második gyógytár kérdését is. Olyannak, mely méltán megérdemli, hogy teljes körültekintéssel, minden egyéni rokon- vagy ellen-szenvet félre téve, szöljünk az ügyhöz.

Én a magas részéről nyíltan kimondom, hogy igen is szükség van városunkban a második gyógyszerhárra és a képviselő testület csak akkor fog helyesen eljárni e kérdésben, ha annak enge-délyezését pártolja. Én nem hogy ellensége nem vagyok *Tolnay Imre* helybeli gyógyszerésznek, hanem inkább azt mondhatom, hogy állandóan ro-konszenvezem vele és mégis azok közé sorozom magamat, akik hívei a második gyógyszerhárnak.

Ezuttal csak a város folytonos fejlődésére, a lakosság szaporodására és ezzel kapcsolatosan a folyton fokozódó szükségletre hívom fel a köz-figyelmet.

Nem tudom belátni egyesek azon állításainak jogosultságát, akik minden indoklás nélkül azt mondják, hogy nem kell új patika és ha kérdezi az ember tőlük, hogy miért nem kell, csak a vál-laikat vonogtatják, de álláspontjukat védeni nem tudják. Itt uraim nyílt kártyával kell játszani; én nagyon jól tudom, hogy sokan álszemérmeskedésből nem mernek színt vallani, de hát ezzel messzire menni nem lehet és még kevésbé lehetséges fontos kérdéseket a lakosság javára kedvezően elintézni.

Azt sem tudom belátni, hogy miért tennők a patika kérdést monopóliummá, miért legyen el-zárva a megélhetési mód egy törekvő fiatalember előtt, a ki míg tanulmányait befejezette, kizűdött azért, hogy oklevelet nyerjen és hogy ez által magának jövőt biztosíthasson? Miért használja az egész terhet egy ember, akinek köztudomás szer-int több a jövedelme, mint más tiznek. Addig, míg egyedül volt és van, okosan tette és teszi, hogy a vagyonszerzésre felhasználta a kínálkozó alkalmat, most ennek az alkalomnak egy részét egészen könnyen engedheti át egy új embernek.

Én tisztelettel felhívom mindazokat, kiknek agyályaik vannak a második patika felállítása, illetve engedélyezése tekintetében, hogy nézeteiket fejtsék ki és hozzák köztudomásra e becses lapok hasá-b-jain, hogy a kik hivata vagyunk a város ügyei-nek intézésére, a vélemény nyilvánításokból levonva a konzekvenciákat, a jobb és üdvösebb szerint járjunk el.

Egy városi képviselő.

*

Sztropkó, 1897. december 20.

Tekintetes Szerkesztő Ur!

Mélyen tisztelt uram!

Nagy szükségét érzem annak, hogy szíves engedelmét biztosítsam magamnak jelenleg írott levelemért, mivel nem csak arról van szó, hogy tekintetes szerkesztő urnak figyelmét keltssem fel az alább előadottakra, hanem hogy egyúttal rokon-szenvét is elnyerni szerencsés legyek.

Tiszteletteljes üdvözlömet midőn előre is kijelentem, azon reményvel fogtam levelem megír-sához, hogy becses engedelmét bírva, jóakarátát szerencsés leszek az alábbiakra megnyerni.

Tekintetes szerkesztő ur! A helybeli gyógy-szertárban pár évvel ezelőtt eltöltött két év alatt s azóta is, olyan sokoldalú panaszokat volt alkalmam hallani a jelenleg meglévő egy gyógyszer-tár elégtelensége miatt, hogy elhatároztam egy Nagy-Mihályban felállítandó második gyógyszerhárnak kérelmezését.

A magas miniszteriumhoz beadott kérvényem az illetékes fórumok meghallgatása végett nem so-kára e város tanácsa elé fog jutni.

Ösmerve a holt betűk hatalmát, azt a hatal-mat, a mely „füst“ és „mag“ nélküli lövegével minden fűlsüketítő kiséret nélkül rombolhat vagy diadalt arathat s tudja azt, hogy tekintetes szer-kesztő ur ama hatalom birtokában van; azzal a tiszteletteljes kéréssel van szerencsém alkalmatlan-kodni, kegyeskednék becses lapjában néhány jó-akaratu soral érdekemben felszólalni.

Hogy tájékozom tekintetes szerkesztő urat azon indokokról, melyek kérvényemben szerepelnek, a következőket van szerencsém említeni.

A reánk, gyógyszerészekre, vonatkozó tör-

vény szerint egy gyógyszerhárra 5—6000 lélek számitaunk; ezen lélekszámnak többszöröse, ha különben is kedvezők a körülmények, már alapját képezheti egy második gyógyszerház felállításának.

A nagymihályi járás 35.000 nyi lélekszáma két gyógyszerhárral bir; Málezán és N.-Mihályban.

A málezai gyógyszerház az ottani orvosi kör-let 8—10 községének gyógyszer-szükségletét van hivatva fedezni az az, 6—8.000 lakos tartozik körletébe; míg a nagymihályi gyógyszerhárhoz mint egy 25.000 lélekszám tartozik; ide nem szá-mítva az ungmegyei közelekvő községeket, a me-lyek szintén onnan fedezik gyógyszerjeiket.

Ezen fő és elvitázhatlan adathoz keretet szol-gáltat az, hogy Nagy-Mihály, mint járási székhely, az összes hivatalok központja, kör- és járásorvosi székhely, számos orvossal, közkórházzal, több egy-lettel, kisebb nagyobb uradalmakkal, hírneves heti- és országosvásárjaival olyan élénk és látoga-tott empórium a különben is jómódu lakosság ösz-szeségének, a mely körülmény mig egy részről biztosítja egy második gyógyszerhárnak létesítését, addig más részről a már meglévő gyógyszerhárnak fenállhatását a beállandó változás daczára is lehe-tővé teszi, sőt előnyös anyagi körülményeit alig csorbitja.

Azon körülmény pedig, hogy Sztrajnyán is bir gyógyszerhárral, egy második felállítandó gyógyszerház indokolásánál számbav-hető befolyás-sal nem bir, mert a sztrajnyáni gyógyszerhárnak saját megyéjében külön körlete és vidéke van, amint hogy külön járásorvosi illetve körorvosi terület annak existenciája biztosítva van; sőt az a körül-mény, hogy egy Nagy-Mihályból, mint vidékéről számosan (talán számtalan) a sztrajnyáni gyógy-szertárt keresik fel, csak amellett bizonyít, hogy az ottani egy gyógyszerház nem képes, elégtelen-sége miatt, a nagy közönség igényeit teljes mérv-ben kielégíteni.

Ezen és ily adatok pontos körvonalozása szolgálhatja kérvényemnek egész tartalmát, amelyek-nek alapján a kérdéses második gyógyszerház jogát elnyerni óhajtanám.

Az új gyógyszerház helyét pedig megállapí-tani a város t. tanácsának legjobb belátása szerint módjában lesz az ügy tárgyalásánál.

Szerény nézetem szerint Nagy-Mihály olyan fokozatos fejlődés stádiumában van, hogy ezen örvedetes haladásra egy új gyógyszerhárnak fel-állítása hathatós befolyással lenne.

Ezeket vagyok bátor mely tisztelettel becs-s figyelmébe ajánlani tekintetes szerkesztő urnak s ezen ügyemben óhajtanám egyúttal jóakaratu tá-mogatását is kiérdemelni s a midőn ismételve bo-csánatát kérek hosszu levelemért, őszinte tisztele-tem hangoztatásával fejezem be soraimat s vagyok tekintetes szerkesztő urnak, szolgálataira kész tisz-telője

Duka Tivadar,
gyógyszerház kezelő.

Vegyes hírek.

— **Az önszegélyző-egyesület.** Már csak néhány nap és tényleg megkezdí működését az önszegélyző egyesület. A hivatalos helyiség beren-dezése már kezdetét vette és január elsejére min-den teljesen készen lesz és így az ügyvezetés előtt mi akadály sem fog állani. Hogy a heti be-fizetések vasárnaponként mely órák alatt lesznek tetjesíthetők, erről a tagok külön lesznek értesítve.

— **Választmányi ülés.** A nagymihályi polgári olvasó-egyesület mult szombatn választ-mányi ülést tartott, a mikor is határozatba ment hogy a 371 ftt hátralékos tagdíjak nyolcz nap alatt leendő megfizetésére az illető hátralékos ta-gok azzal hivatnak fel, hogy nem fizetés esetén a kormányilag jóváhagyott alapszabályok 43. sza-kasza alapján ellenök a per meg fog indíttatni. — Elhatározottat továbbá az is, hogy mindazok, kik nem akarnak továbbra is az egyesület közelékében maradni, hátralékaik kifizetése után a tagok sorá-ból kiléphetnek.

— **Az előjáróság figyelmébe.** A Laborez partján több helyen készítettet az előjáróság lejá-rókat azon ezélel, hogy a vízhozadás meg legyen könnyítve. Ezeknél a lejáróknál most a téli fa-gyos időben egy tesznek, hogy a mosás végett lehordott ruhákat ott takarítják és ennek folytán a szappanos víz a lejárókra ráfagy, minél fogva teljes lehetetlenség azokon lejárni és így a vízhor-dás lehetetlenné vá. Nem ártana, ha az elő-járóság egy kis gondot fordítana ezekre a lejárókra és megtiltaná a jelzett rendtelenségeket.

— **Gazdasági tanfolyam.** A helybeli állami elemi iskolában a tél folyamán ismét lesz gazdasági tanfolyam, csak hogy a tavalyitól egészen eltérőleg, a mennyiben az idei tanfolyam kertészet-tel is össze lesz kötve és nem kizárólag az ismétlő, iskolás gyermekek, hanem a felnőttek is részt ve-

hetnek azon. Az erre vonatkozó tantervet és tananyag ismertetését *Mathiasz* József iskolai igazgatónk szivességéből jövő számunkban közöljük.

— **Összegett ember.** Mult számunkban megírtuk, hogy a helybeli vasutállomás egyik raktári munkása: *Klímó* Ignác egy petróleum lámpa eltöltése közben magára döntötte a lámpát és az abban volt petróleum ráömölve, tüzet fogott és súlyos égési sebeket szenvedett és hogy nagy veszélyben volt a vasuti raktár is. Erre a közleményre egy *Székuti* Mihály nevű vasuti hivatalnok czáfolatot küldött lapunkhoz és kijelenti, hogy a szerencsétlenség nem a vasutnál, hanem *Klímó* munkás lakásán történt. A hosszu lére eresztett levélben különben *Székuti* hivatalnok szellemeskedni és ironizálni akar, csak hogy e közben elfelejtette azt, hogy ha valaki szellemes és ironikus akar lenni, első sorban és feltétlenül szellemmel és ironiával kell rendelkeznie, de miután ő — levele után ítélve — sem az előbbivel, sem pedig az utóbbival nem dicsekedhetik, a miről különben ő egyáltalán nem tehet, hát: „Mehett!”

— **Országos vásár** volt városunkban hét-főn, de nem mondható sikerültnek, mivel alig volt nagyobb egy jókora hetivásárnál.

— **Égő vasuti kocsi.** A homonnai vasuti állomáson folyó hó 18-án egy gróf *Andrássy* Géza uradalma által faszénmel megrakatott kocsi a szénben volt szikrától meggyuladt. A tűz kezdetben igen veszedelmes volt, a mennyiben az állomáson elhelyezett nagyszámu kocsik közé volt ékelve az égő kocsi és mivel éppen akkor mozdony nem tartózkodott ott, hirtelen ki sem lehetett vontatni. Csak az állomásnál időző embereknek köszönhető, hogy nagyobb veszedelem nem keletkezett, mert közös erővel sikerült a tüzet szerencsésen eloltani.

— **Műkedvelői előadás.** Varamón e hó 19-én igen sikerült műkedvelői előadást rendezett a fiatalság az ottani ovodai karácsonyfa javára. Színrekerült a „Liliomfi” című 3 felvonásos vígjáték. Az előadást tánc követte.

— **Új vasut vidékünkön.** A Töketerestől Gálszécsen át Kapiig tervezett helyiérdekű vasut közigazgatási bejárását, a kereskedelmi miniszter már elrendelte. A bejárást december 17-én kezdték meg Gálszécsen. Az új vizeinális Zemplén és Sáros megyéken vonul át.

— **Kinevezés.** A pénzügyminiszter *Jacobs* Arthur helybeli adóhivatali gyakornokot a soproni adóhivatalhoz tisztte kinevezte.

— **Meghívó.** A „Gálszécsi Ifjúsági Club” 1898 január 2-án szegény iskolás gyermekek felekezeti-különség nélküli segélyezésére a nagyvendéglő termeiben *táncestélyt* rendez. Kezdeté 8 óráig. A zenét *Mányi* Lajos zenekara fogja szolgáltatni. Belépti díj - Személyjegy 1 frt, családjegy 1 frt 50 kr. Felülfizetek a játékonny czél érdekében köszönettel fogadtatnak és hírlapilag nyugtáztatnak.

— **Halálozás.** A következő gyászjelentést vettük: Ifjabb *Reviczky* Imre és neje szül. Füzes-*Sy* Vilma, ugy is mint gyermekeik: Vilma, Ábris, Ádám és Imre, valamint az összes rokonság nevében mély fájdalommal tudatják a legjobb atya, illetve após s nagyatyának revisnye *Reviczky* Imre kir. tanácsos, Zemplén megye nyug. alispánjának f. hó 22-én, déli 12 órákor, életének 89-ik évében végelyengülés következtében történt gyászos elhunytát. Hílt tetemei f. hó 24-én fognak a bánóczyi sírkertben örök nyugalomra tétetni, az engesztelő szent mise áldozat pedig f. hó 28-án fog a vásárhelyi r. k. szentegyházban az Urnak bemutatni. Bánóczy, 1897. december 22-én. Áldás és béke hamvaira!

— **Lemondott postamester.** *Komáromy* Sándor havaji postamester állásáról önként lemondott és ez alkalomból az igazgatóság végleg be is akarja szüntetni az ottani postahivatalt azon ok miatt, hogy a forgalom esekélye. E terv megvalósítása ellen, a havaji körzethez tartozó kilencz község minden lehető elkövet, mivel a legközelebbi, sztropkói, posta tőlük 18 kilométer távolságban van.

— **A pályaudvar kibővítése.** A kereskedelemügyi miniszterium 14 vidéki pályaudvaron nagyszabású építkezéseket fog eszközöztetni a jövő évben, s erre a célra mintegy negyedfélmillió forintot irányzott elő. Ebből az összegből a sátoralja-új helyi pályaudvar százezer forintot kap az építő munkálatok ellátására.

— **Színházi hír Ungvárról.** Az Ungvárt működő színházról pártolás hiánya miatt nem maradtak ott az előirányzott időig. Szerdán utaztak el megtépett reményekkel, a jobb sorsra érdemes direktor pedig meglapult tárczával. Hja! ez is az idők jele! — Akár csak nálunk.

— **Eljegyzés.** *Lefkóvits* Miklós vajáni lakos eljegyezte *Weisz* Mariska kisasszonyt, *Weisz* Simon butkai lakos szép leányát.

— **Az ungvár-szobránéz-nagyimihályi** vasut ügyében Ungvármegye törvényhatósági bizottsága határozatából *Tabódy* Jenő, *Lüley* Sándor dr., *Csehticzky* József, *Bernáth* Dezső, *Csuhá* István, *Guttman* Izidor, *Szűcs* András és *Weisz* Kálmánból álló küldöttség f. hó 17-én utazott el Budapestre ama memorandumnak átnyújtására, melylyel a kereskedelemügyi m. kir. minisztert felkérni határoztak arra, hogy 120,000 frt adományozásával, támogassa az ungvár-szobránéz-nagyimihályi vasut kiépítését, s hogy a törzsrészevények előnyösebb finanszírozását engedélyezze, valamint hogy az eredeti tervről — a vonalnak az ungvári radványez-utczán való átvezetése és a nagyvononi vasút építésétől térjen el, s a vonat irányát a *Széchényi*-kertől elágazólag engedélyezze. A küldöttség *Tomcsányi* László, o. gy. képviselő elnöke alatt, Ungvármegye többi képviselői társaságában nyújtotta be a memorandumot.

— **Új lap.** A jövő héten egy új lap fog megjelenni Munkácsen, „*Beregi Ellenőr*” czim alatt; szerkesztője *Ferenczy* Lajos ügyvéd lesz.

— **32 gyermek anyja.** *Schwarz* Lőrincz egri bornagykereskedőnek kocsisa kellemes meglepetésben részesült a napokban: felesége hármas ikreket szült. A szegény asszonynak nagyon is kijutott az Isten áldásából, mert már többször hozott ikreket a világra, úgy hogy az aránylag fiatal asszony már 32 gyermeket szült. Szerencse a szegény embernek, hogy nem mind él.

— **A kített gyermek regénye.** Az 1894. év júniusában *Kassán* a *Korotnoky*-féle szülőben egy parasztleány bepolyázott, körülbelül 9 hónapos csecsemőt talált a fiúban. A gyermek kezei össze voltak kötve, szájaeskája betömve, mellette pedig zsemlyedarabok és egy narancs hevert. A páztorfiu fölvette a gyermeket és bejelentette az esetet a rendőrségnek, amely beható nyomozás daczára sem tudta a gyermek kiletét kideríteni. *Kassa* város tanácsa, mint talált gyermeket, magáévá tette a kis fiút és gondjai alá vette. Dajkaságba adta egy tisztességes asszonyhoz és havonkint tartásdíjat fizetett érte. Meg is keresztelezte a gyermeket, *Szöllösi* Sándor nevet adván neki. A minap aztán a kített gyermekért eljött az édesanya — *Amerikából*. *Lendák* Mihálynének hívják, anyja *Zemplén* megyében, *Pelejtén* lakik. *Sírva* könyörgött, hogy adják vissza a gyermekét, amit meg is tettek, bár egyéb bizonyítéka nem volt neki, mint az őszintén megnyilatkozó anyai szeretet, s a kis fiu nagy hasonlatossága. *Lendákné* a kített fiu regényének a következőkben adta magyarázatát: A gyermek *Bpsten* született 1893-ban és *Kassára* hozta, ahol egy bizonyos *Gábor* *Juliskának* adta át gondozásra s mindjárt fizetett is érte 80 forintot. Azután az ura után kiment *Amerikába*. Csak egy év mulva tudta meg egy *Herdiczky* névű asszonytól, hogy abban a bizonyos időben a *Korotnoky*-féle szülőben egy fiugyermeket találtak. Sejtette, gyanította, hogy az az ő gyermeke és irt a zemplénmegyei *Pelejtén* lakó anyjának, hogy intézkedjék a dologban, majd maga is irt, de miután ez nem használt, maga jött el gyermekeért.

— **Mindenki meg fog bolondulni.** Még pedig, mint egy angol statisztikus kiszámította, négyszáz év mulva. Negyven év előtt Európában 535 emberre jutott egy elneháborodott; jelenleg 312 emberre jut egy bolond. Ha ez ugyanebben az arányban halad pedig társadalmi életünknek ez a tendenciája, akkor 80 év mulva Európában minden száz emberre egy bolond jutna. 260—300 év mulva már minden tizedik ember volna örült s négyszáz év mulva már csak bolondok hemzsegének az óvilágban. Az örültségek főokai az ifjúságnak korán engedett élvezetek, a szesz italok és dohány túlságos élvezete, a kicsapongások és a parlamentarizmus.

— **Ingyen csemeték községeknek.** Az állami faiskolában s gazdasági intézetekben nevelt csemetékből a nagyközönség tudvalegőleg olesó áron szerzetheti be szükségletét. A földmivelségi miniszter most elhatározta, hogy szegényebb községeknek díjtalanul enged át csemetéket s oltványokat, ha azért folyamodnak. Ugyanílyen kedvezményben részesülnek tanítók, papok az egyes szegényebb gazdák. Folyamondni e hó végéig lehet.

Lapunk legközelebbi száma 1898 január hó 1-én jelenik meg.

— **Kitüntetés.** *Mauthner* Ödön hirveves magkereskedőnket ismét kitüntetés érte. Ugyanis a szerb udvar részére évek óta szállított kitűnő magvaiért karácsonyi ajándékkal szerb királyi udvari szállítóvá neveztetett ki.

— **A „Magyarország”** politikai napilap ez idő szerint a legjobban szerkesztett lap az országban. Legelső rangu írónk és publicistáink ma kétségtelenül a Magyarországra irnak. Első sorban *Bartha* Miklós, az országunk ma legnagyobb tollu publicistája továbbá *Pázmány* Dénes, *Hock* János, maga a főszerkesztő *Holló* Lajos, *Hentaller* Lajos, *Luczély* László stb. napról napra a legélénkebbé és legelvezetlenebbé teszik a magyar olvasóközönségnek ezt a kiválóan kedvelt lapját. A *Magyarország*ban jelennek meg azonkívül *Móra* Istvánnak országszerte feltűnést keltő tárcái. Ugy, hogy a ki eleven, jól értesült és igazán első rangu hírlapot akar olvasni, az bátran a *Magyarországhoz* fordulhat. A „*Magyarország*”-ot nemcsak nemes, előkelő hangja, egyenes, nemzeti irány és minden tekintetben hozzáérhetlensége teszi a magyar olvasó közönség előtt becsessé, hanem az is, hogy a család minden tagjának nyújt kellemes szórakozást. Tárczái, regényei, eleven hírei, párisi dívatlevelei stb. a legkedvesebb olvasmányt képezik. A *Magyarország* az éjjeli postával küldetik szét, úgy hogy reggel már az ország legtöbb részében is ott van. Mily előny ez a hivatalnoknak, földbirtoznak, kereskedőnek, iparosnak és minden intelligens embernek, hogy más lapokat megelőzőleg olvashatja már reggel mindazt, a mi az országban és külföldön történik. Az országgyűlést, a hivatalos közléseket, a bel- és külföldi törzsei zárlatokat, szóval mindazt, a mi nemcsak érdekes, de az illetőnek állására és illetékre nézve is nagy befolyással van. Tudjuk, hogy mily előnyösen használják fel egyesek, ha valaki egy nappal, vagy félnappal el van maradva az eseményektől. A ki ma egy fontos hírt előbb tud meg, az mérhetetlen előnyben van a többiek felett. A „*Magyarország*” mindenkire nézve lehetővé teszi ezt a korai és megbízható értesítést. Ez biztosította a *Magyarország* részére azt az örösi elterjedést, a minek ma örönd.

A „*Magyarország*”-ra legczélszerűbb *postautalványon* előfizetni akár egy óra, (1 frt 20 kr.) Czim: *Magyarország kiadóhivatala, Budapest Sándor u. 2.* A félévi előfizetési díj 7 frt, egész évi 14 frt.

— **„Hangulatok”** lesz a czime *Bartha* Miklós könyvének, mely a könyvpiacon karácsonykor fog megjelenni. Ez a könyv negyven darab prózában irt költeményt foglal magában ily czimek alatt: *Virrasztás. A nő. Könyvművéség. Császár gyűz. Osapánk. Biróság előtt. Ki a hibás. Az árva. Tapasztalás. Verőfény. Telen. A magának való. Jutalom. Vigasz. A holnap. A szerencsétlen. A halál. Megváltás. Templomban. A külti sorsa. A költő hivatala. Elvezés. Pásztorfiu. Emlékezet. Otthon. Földéleten. Az árnykép* stb. A ki *Bartha* vezérezkiket ismer, az fogalmat alkothat magának arról, hogy mily nyelvezettel, mily szingazdag festéssel és mily éragodó fantáziával vannak megírva ezek a költemények. A közönség körében szokatlan érdeklődést keltett az a hír, hogy *Barthától* szépprozmái dolgozatok jelennek meg a könyvpiacon.

Barthát a „*Magyarország*” szerkesztősége birta reá könyvének kiadására, s a „*Magyarország*” most azzal kedveskedik olvasóinak, hogy *Bartha* könyvét díszes kiállításban karácsonyi és ujvi ajándékkal előfizetőinek ingyen fogja megküldeni. A könyvet mindenki megkaphatja, a ki a „*Magyarország*”-ra egy negyedévre előfizet. Az előfizetési díj (3 frt 50 kr.) bármikor beküldhető ily czim alatt: „*Magyarország*” kiadóhivatala, Budapest, Sándor u. 2.

Bartha könyvének bolti ára 2 frt lesz és külön is megrendelhető a „*Magyarország*” kiadóhivatalában.

CSARNOK.

Az Esztike anyja.

Írta: *Szondy* István.

(Vége.)

De hát édes Istenem azért a fejem el nem dobhatom, a szívem át nem formálhatom még a Duna fenekére fekkünni sincs kedvem, — brrr milyen rossz lehet azt a sok vizet lenyelegetni!... Eh verjük ki azt a kis motoszkát; majd csak kerül mindjárt hegedű is, hozzá festett arcu szépség — ejh mikor olyan prózai az élet!...

Negyed óra mulva ott keszergem a cigány, ott zokogott a nóta a hegedűjéből, ott dudoltam viradtáig, ki tudja hányszor:

Duna vize folyik csendesen.

Nem borul vállamra kedvesem.

Nem szeret se szöke se barna lány.

Egy sem kedvel engem igazán!...

Olyan lettem mint az alföldi magyar, kinek,

ha nagy az öröme iszik, ha nagy a bánata is ugyanazt teszi.

De kigyógyultam, elfeledtem a kis menyecskét, elfeledtem mint a többit.

Vannak emberek, kiknek élete feledés és lemondásból áll.

Hideg a Január, ropog a hó a járó kelők talpa alatt; álmosan bandukol haza a hajnali harangszó után a boltok öre.

Már öt óra reggel. Az a szürkés világosság nem éjszaka többé, de még nem is nappal. Atlátszó fény borul az utmenti fák zuzmarás galyára. A bálterem csillárai haloványak. Mily szépek ilyenkor a nők, a bálnak ez utolsó órájában.

Eliz is elérte Gabi, bár ne vitte volna a jurista bálba, vagy ha már elvitte, mért volt szakadatlan a közelében! . . .

Mentek haza ők is, ki a szárnyas ajtón. A menyecske még szét sem tekint; nincs sejtelve semmiről, pedig ha egy kissé odább balra nézne; mint emeli Gabi szemét gyilkolón arra a nyegle bárócskára, ki azt mondta Gábor füle hallatára, ugy az éjféli után, ugy a szünet közben az ő mindenéről „olyan mint a többi” sőt fogadott is valamelyikkel, hogy egy hónap alatt elbolondítja: csak a férjnek mutassák be.

Az a szegény fiu, a dühtől sápadtan annyit felelt neki. . . .

„Ön hazudik! . . . Ön alaváló ember! . . . Kicsérlették névjegyüket, egyik ment jobbra, a másik balra. Kik láttuk, nem szólított, mentünk elvegyülni, odább a zajba. Gabi szintén elpalástolta a jelenet hatását; bár eleinte úgy tetszett, mintha elrabolhat volna tőle valamit.

Nem nézett szét Eliz. Megy félig kimerülve. Több benne a csábító bágyatagság, szendőbb a szemek lagy pillanata. A hátrahagyott bál légi tele még illattal.

Öltözte nem oly sima, nem feszes oly ünnepelesen. A fődelen válla borzong, nem elég a hófehér belépő, fázik; téli bundácskáját teszi reá Gábor. Oda hajlik erős férje karjára bágyadtan, oh mily álmos szegényke! . . . mily jól fog aludni a bál után! . . .

Ott álltam még kevéssé a kocsioknál. Gabi szomorúan szólt, kezemet megfogva.

Tudod? Láttam.

Légy szíves, végezték el délután a dolgot, kérd meg nevemben Cetneki Laeizt; én mindenbe beleegyezem, az időt lehetőleg holnap 8 órára tűzték.

Az Isten veled.

Mégegyszer megszorítottak egy más kezét, ő kocsiába ült, elhajatott. Föl s aljáratta a két szürkét az öreg János, várta, mikor megyek.

János maga menjén haza, nem vagyok álmos, aztán jót fog tenni a reggeli csipős levegő.

Ha akkor véletlen elmé akad a galambáros Báró fölfritskázom az orrát, hiszen én végre is mit vesztenék; de ő a szegény Gabi, kinek oly ártatlan kis felesége van és a kiről ép az este sugta, az a csunya férfi azt, a mi oly boldoggá teszi a fiatal asszonykát. . . . oh mi lesz, ha majd megtudja a történeteket! . . . Aztán azt mondják az urfi, a Bárócska jól lö, kitűnően forgatja a kardot; ez a szegény Gabi alig hiszem értsen e mesterséghez.

Ugy éreztem nagyon fáj az eset, jobban mintha mással történe. Ösmertem már Eliz édes anyjának történetét is. Hunczut a világ, gonoszak az emberek! . . .

Talán előre sejtettem a rosszat, akár a vén cigány asszony kártyája. Ha megsebesíti; vagy épen megöli. . . . Születésétől van Eliz a boldog talanságra praedestinálva? Az a nyári kék ég, hogy leszen egy pillanat alatt fölleges, dörög esatog, nem ritkán a villám is lesujt. Oh de rossz az idő! . . . Oh de komisz az élet! . . .

Hát csak pisztoly, mert erős a sértés mondták a Báró segédei. Kárba veszett minden igyekezetem, maradt csak a pisztoly harmincz lépésnyi fölállás, háromszori golyó váltás, mindenki előtt öt-öt lépés avansszal; szent atyám! utójára zseb-kendővégnyre jutnak, ha jutnak! . . .

Hat óra elmúlt, a férj felöltözöttén járja végig a szobát; nincs ereje megmondani csöndesen nyugovó nejének korai kelése okát. Látni azt a tőprongést midőn a nő ébred. Kétszeresen nehéz az állapot, hiszen a nő anya is. Szíve alatt hordja ugyan még kicsinyke magzatát; de épen azért fél annyira az a szegény fiu.

Gabi, hová sietsz? kérdi az angyal arcu nő. A férj hazudni is tud most, bár soha nem szokott.

Dolgaim vannak. A nő megnyugszik, rosszat nem sejtve bucsuzik férjétől; az megszökölja szenvedélylyel. . . . ki tudja nem utójára-e . . . aztán távozik, megígérve, hogy fél kilenczre visszatér.

Ah mindjárt fél kilencz, elvégeztem reggeli dolgomat, már azóta jön az én kedvesem! . . .

Három negyed, bizonyára elkésett szegényke, jaji de megéptázom a késedelemért.

Az ablak előtt hintó áll meg. Ugyan ki lehet a korai vendég? . . .

Fölnyílik az ajtó. Iszonyu látvány! Egy átlótt testet tesznek le az egyik pamlagra.

Ruhája véres, arca halvány, a szemei fennakadva, a kezek hidegek. A nő borzongás fogja el, hiszen ez Gábor . . . de tudni akarja a valót; reszkető hangon kérdi:

Meghalt? . . .

Igen, megölték párbajban ma reggel. . .

Eliz hátra tántorodik, tompán sikolt és a rémülettel tágra nyíltot szemekkel kérdi újra tolem meg magától igaz-e?

Gabi meghalt, megölték!

Összeborzad, kezei reszketnek; halántékába égetőn tolu a vér, a fuldoklás egy neme fogja el, fejébe kínos fájdalom áll. . . .

Meghalt! . . . Meghalt! . . .

Homlokára emeli kezét mintha fájdalmat akarva onnan kiűzni. Aztán áll ismét némán mozdulatlanul, megkövülten, minden gondolat nélkül.

Megszűnt működni az akarat rugója, a gondolatok össze-vissza kavarognak agyálan. A szíve eltompul. . . . Egy ideig néz, aztán összeszedi magát, visszanyeri önmalmát; int kezével, távozzanak, csak engem maraszt egy könyörgő nézéssel, csak engem tart vissza szomorú tekintettel.

Mikor elmentek a többiek, megfogta kezemet, oda vitt az ő édeséhez: „nézze mit tettek vele!” És ekkor, ezt a jelenetet nem feledem el soha, felolvadt az eddigi jégnek látszó szívmerőség, ráborul az elhidegült testre, ugy sirt keserve, szokogott sokáig könnyeit eresztve.

Nem halottam szavát talán felőráig, csak a zokogása mutatta, hogy él és olykor-olykor meg-ránduló teste bizonyította, mennyire fáj az a halál. . .

Aztán nyílt az ajtó bejöttek a jó nagynéni, meg az a fitos orru baba. Akkor nézett hátra Eliz, alig érthetően mondta kínos nyöszörgéssel: „Én édes Istenem, miért engedted ezt! . . .

Csodálatos némely szív. Azt gondoltátok nincs benne érzés; pedig az olyan kebelnek százszorta keserűbb a csapás elviselése, mint ki könnyeinek szabad folyást enged s tud engedni.

Nem sirt a nagynéni, de az az összerázkódás, mely a látoitakra érte, engedett következtetni a belső fájdalom nagyságára. Összetette kezét, ugy mozgott a szája egy kis ideig; talán imádkozott! . . . majd felém fordult; jöjön édes öcsém, ez a szegény gyereket hagyjuk itten magára, hadd sírjon; neki joga van sírni. Mi erősek vagyunk, — mind amellet folyton tartanom kellett összerokadásra hajlandó testét, — mi menjünk, tegyünk meg egyet-mást a mi kell, a mi szükséges! . . .

És megerősödött gyöngösége és jött, járt velem mindenüvé a jó öregasszony, a kinek egész életéről bátran mondhatnátok el „Bánatomból egész tenger lehetne; Örömöm csak kis sziget lenne benne!” —

Eltemettük Gabi, el, oda, azokhoz, kiket ugy gondozott az a szegény asszony. Hármán vannak már egymás közelében. Mennyi mindent tudnának elbeszélni hosszú fekvésükben, ha az ajkak némák s a nyelvek lekötötték nem volnának.

Jött a negyedik is, alig pár hó mulva az az áldott néni került be a sorba; itt maradt a szép szomorú özvegy, itt maradt egyedül.

Utolsó órában magához hivatott a jó öreg. „Édes öcsém az Isten megáldja, ügyeljen, ügyeljen arra az árvára, van miből megélni, nem szorul kenyérre; de az a jó tanács, egy-két szíves szó is bizony el-elférne. A kerek ég alatt nem bízom, mert nem bízhatom másra, magát rosznak mondják; de én jónak hiszem és e hiedelem teszi azt is lássa, hogy fölkerem ügyeljen fel rája, tegye meg, hisz ez egy haldokló végső kívánsága! . . .

Megígértém. Megtettem. Megtettem mindaddig míg élt Eliz, míg szükség volt reám, megtettem valamit még azután, még nem sokára bekövetkezett halála után is.

Mert nem sokáig élt. Az Esztikém világra jötte vitte el életét. Elkínlódtot teste nem bírta kiállni, bármit elkövettem, orvos orvos után hozzája vittem, koporsóba kellett neki is szállni.

Igy került hozzám az a kis lány, az én kis Esztikém. Így lettem én apa feleség nélkül. Fölneveltem, nem sok baj volt vele, jó gyereket volt mindig kiesiny kis korától. Megérdemelt azt a fiut, megérdemelt az a nu öt. Így maradtam agglegény, vén legény. És most minden kívánságotok azt hiszem hogy véget ér; befejezve a regény.

Szerkesztői posta.

Z. U. (Homonna.) Atolvasás után megizeniük véleményünket. — Irjon egy pár hélig és ha látjuk, hogy használható dolgozatát, ugy szívesen sorozzuk levelezőnk közé.

Élső s.-a.-újhegyi kézi-zátog-áztet. Alapszabálylyal ez idő szerint nem rendelkeztünk és így olyant nem is küldhetünk. Mihelyt ki lesznek nyomtatva, készséggel szolgálunk belőle.

Cs. Gy. (Szalók.) Hogy azok a „holmik” jök-e? — Hát persze, hogy jök, csak hogy nagyon ritkák. Mátéza. Még nincs itt az ideje; csak bizza ránk, majd végig verünk azon a hős férfian akkor, amikor nem is gondolja és amikor a logórézkenyében fogja érinteni. Csak titoktartás!

Nyomatott Landesman B. könyvnyomdájában.

Zongorista. (Ujhely.) Kották közlésére nem vállalkozhatunk.

M. (Bajóth.) Az ajánlatot nem fogadjuk el.

B. A. (Bpest.) Anyyira felhalmozódott a beküldött dolgozatok száma, hogy e héten még lehetetlen volt teljesíteni. A jó kívánatokat viszonzunk.

Szavay Gyula. (Győr.) Nagy meglepetés. Köszönet a megemlékezésért.

Iff. D. Gy. (Homonna.) Kérelmét szívesen teljesítjük, de hogy óhaja megvalósulhasson, irjon minden héten pontosan közérdekű dolgokról. A lapot megindítottuk.

Felső-Zempléni. Abban az ügyben megteszünk minden lehetőt.

B. S. (Helyben.) Sajnáljuk, de e héten közölni nem lehetett, mivel későn kaptuk.

Felölös szerkesztő: **Gál Vilmos.**
Kiadó-tulajdonos: **Landesman B.**

HIRDETÉSEK.

Haszonbérbe adandó

580 1200 hold birtok, vetés és felszereléssel. Szántó 300, kaszáló 44, majorság 8 s legelő 228 hold. Őszi buza és rozs vetés 100 h. 20 hold repcze, 10 hold lóhere. Tavasz alá kész szántás 60 hold.

Bővebbet a tulajdonos

Hegedüs János.

Alsó Ladiskócz, u. p. Udva.

Josefovits Boris
női ruha készítő műterem
Nagy-Mihály.

Van szerencsém a n. é. hölgyközönség szíves tudomására adni, hogy több oldalról tett felszólításnak engedve, hosszabb ideig **Bécsben** időztem, ahol divatos női ruhák elkészítésére a legujabb

francia-, angol-, és orosz-szabást

sajátítottam el, ugyszintén a legelőkelőbb nődivat szalonokból a legujabb modelleket hoztam és azon kellemes helyzetben vagyok, a t. hölgyközönséget a legnagyobb megelégedésre kielégíteni.

Bécses pártfogásukat kérve, tisztelettel
Josefovits Boris.

ELSŐ MAGYAR GAZDASÁGI GÉPGYÁR RÉSZVÉNY-TARSULAT BUDAPESTEN.

GŐZCSÉPLŐINK
a tökéletesség legmagasabb fokán állanak.
Magyarország legnagyobb és egyedüli **gazdasági gépgyára,** mely a gazdálkodáshoz szükséges **összes gazdasági gépeket gyártja. 19** Részletes árjegyzékkel és szakbavágó felvilágosítással szívesen szolgálunk díjmentesen. Minden hozzánk intézett kérdézősködsére készséggel adunk kimerítő és felvilágosító választ.

Felsőmagyarország vezérképviselője:
KLEIN MIKSA
Nagy-Mihályon Barnai-szálloda 2. szám.

NAPTÁRAK
nagy választékban
LANDESMAN B.
könyvkereskedésben kaphatók.